Skolelederens pædagogisk beretning, august 2020

Foråret 2019 stod i byggeriets tegn.

Den længe ventede bygning var undervejs, og der manglede nu kun en lille smule, før vi kunne flytte ind.

Og mens forældrene sled og svedte, og fremskridtene med byggeriet kunne ses dag for dag, blev forventningerne stadig større.

Vi glædede os som små børn til at flytte ind i de nye lokaler.

Men inden vi nåede så langt, var der andre skibe, som blev sat i søen og andre opgaver, som skulle løses.

I begyndelsen af april begyndte vores søde, små Minions. Og igen var der stor iver blandt både børn og voksne for at lære de søde, for os nye børn at kende.

I maj flyttede vi alle sammen ind på Hogwarts skole for heksekunster og troldmandsskab, og i en hel uge øvede vi os i trylleformularer, eliksirer, quidditch og en hel masse andre spændende ting, som hører magikernes verden til.

Årets lejrtur gik til Hanbohus, hvor vi som noget nyt forsøgte os med en forældrecamp. Det blev en stor succes! Mange forældre kom på besøg og var med den sidste aften og nat på lejren. Det var rigtig hyggeligt, og vi er her på stedet enige om, at det tør vi godt prøve igen en anden gang.

Ved skoleårets afslutning sagde vi farvel til en flok dejlige unge mennesker, som skulle videre ud i uddannelses- og ungdomslivet. Vi sagde også farvel til Stine, som havde fået nyt job og til Thea, som for en gangs skyld skulle på barsel.

Vi kunne efter sommerferien byde velkommen på skolen til Tanja, Lis og Mathias, som skulle forsøge at dække ind for de to, som manglede. Det skulle vise sig at gå meget godt.

Med det nye skoleår ændrede ringetiderne sig også. Alle skoledage blev nu lige lange, og det var slut med den meget korte fredag. Efter lidt snak om det frem og tilbage, vænnede alle sig hurtigt til den nye struktur, og det viste sig også, at det gav en anderledes god udnyttelse af undervisningstiden.

Da skoleåret 19/20 blev skudt i gang, var det med en stor fest her hos os. Det var nemlig med indvielsen af den nye bygning. Der blev holdt tale, klippet snor og spist kage til den helt store medalje. Det var en fantastisk dejlig dag, som ud over at være en fejring af den nye bygning i lige så høj grad var en manifestation af den store vilje og evne til at yde for fællesskabet, som findes blandt vores forældre. Mange, mange timers frivilligt arbejde lå bag, da dørene langt om længe kunne åbnes for vores børn, og de nye lokaler tages i brug.

Der var flere ting, som var nye i skoleåret 19/20. Blandt andet blev der etableret en billed- og musikskole, som man kunne tilmelde sig, og hvor man kunne få undervisning en gang om ugen. Det blev en stor succes!

Da vi nåede sidst i oktober, var der igen Halloweenfest! Og endnu en gang var det en kæmpe succes. Igen var der de flotteste udklædninger, vi fik det mest ulækre mad, man kan tænke sig, og børnene blev igen skræmt fra vid og sans. Så alt var, som det skulle være!

Et stykke inde i november skulle Lea så på barsel, og vi kunne byde velkommen til endnu en dygtig barselsvikar, nemlig Ida.

I det sene efterår kunne vi også byde velkommen til endnu en dygtig medarbejder, Anja, som på deltid blev ansat til at varetage alt forefaldende arbejde – og det er der masser af på en skole som vores.

I december indfandt Betteør sig igen – på trods af rygter om det modsatte. Og vi fulgte hans til tider farefulde færden rundt i og omkring skolen. Heldigvis endte det hele endnu en gang lykkeligt, og julen blev igen reddet!

I februar kunne vi indvie endnu et nyt lokale – det var Svends skur, som havde fået en overhaling, og det blev fejret med bobler og flag.

Efter vinterferien vendte alting på den anden ende, for da havde Måneskinsteatret overtaget skolen. Det blev en forrygende forestilling, som spillede for fulde huse.

Men vi havde kun lænet os tilbage et øjeblik og glædet os over en veloverstået musical, før vi blev ramt af noget, som vel kun de færreste havde forudset.

Den 11. marts meldte statsministeren ud, at alle skoler og meget mere skulle lukkes pga. den hastige spredning af den farlige udgave af coronavirus Covid-19.

Vi havde bestyrelsesmøde den aften, og det var med måbende ansigter, vi kiggede på hinanden, da det gik op for os, at skolen skulle lukke ned så hurtigt som muligt.

Og vi gjorde naturligvis som statsministeren bad os om, og stor ros til jer forældre for, at I allerede fra dagen efter beholdt jeres børn hjemme i det omfang, det overhovedet var muligt.

Herefter fulgte nogle meget mærkelige måneder – for jer og for os. At drive skole uden at måtte være sammen med de børn, man skal drive skole for, virker som en meget vanskelig opgave – og det var det også, men det lykkedes. Takket være vores meget, meget dygtige og engagerede medarbejdere og forældrenes velvilje.

Det lykkedes som sagt for os, men jeg håber ikke, at vi behøver gøre det igen, for det var på ingen måde hverken sjovt eller tilfredsstillende. Vores faglige stolthed måtte pakkes væk, og vi måtte nøjes med at gøre det bedste, vi kunne under omstændighederne.

Og heldigvis varede det ikke ved. Vi fik lov at få børnene tilbage på skolen igen i forskellige tempi, og inden ferien var alle mand i skole igen. Det desværre bortset fra vores nye, små Minions, som måtte nøjes med tre dage som Minions, men det var også tre rigtig gode dage.

Corona-reglementerne blev nærlæst, og vi prøvede at tilpasse os de fortsat skiftende udmeldinger, og der blev holdt afstand og vasket hænder og vasket hænder og vasket hænder og holdt afstand og vasket hænder indtil børnenes hænder var helt røde, fordi huden var på vej til at blive vasket af. Men håndvask og afstand skulle der til, og jeg er meget imponeret over vores dejlige børn og unge mennesker, som uden i hvert fald ret meget brok, fandt sig i den noget hårdhændede behandling – både af deres hænderne og af deres sociale behov.

Da de ældste elever kom tilbage til skolen, kunne de pga. afstandskravene ikke have undervisning her på matriklen, men måtte flytte i Vilsted Friskoles satellitafdeling ved Klubhuset. Området i og omkring Klubhuset var et supergodt alternativ, når vi nu ikke kunne være på skolen alle sammen. Og vejret var i den grad med os i de uger, det stod på.

Vi skylder Vilsted IF en stor tak for lån af klubhuset og boldbanerne, og også en stor tak til Theas familie for lån af det ene af undervisningslokalerne – nemlig teltet.

Heldigvis løsnede Corona-skruen sig så meget, at det blev muligt for os at komme på lejr i en eller anden form. Der blev tænkt kreativt, og det lykkedes at få alle børn afsted, og selvom det ikke blev helt som planlagt for de fleste, var det nogle supergode dage!

Det lykkedes os heldigvis også at holde dimissionsfest for vores 8. klasse og sidste skoledag, hvor de, som afgangsklassen plejer, helt og aldeles satte dagsordenen. Og det blev lige så hyggeligt og sjovt og dejligt, som vi alle havde håbet.

Foråret 2020 var og forbliver noget helt særligt i vores erindring. Det var det forår, hvor afstand tog over for nærhed og afspritning tog over for håndtryk og kram. Om det nogensinde bliver sådan, at vi igen kan kramme løs på hinanden og være sammen uden at tænke på, at vi skal afspritte hænder og holde afstand, ved jeg ikke. For os er der gået noget tabt i samværet med hinanden, men vi har arbejdet os ind i nogle andre rutiner, som efterhånden har overtaget pladsen for de gamle.

Da skoleåret 2019/2020 var forbi, og vi kunne gå på sommerferie, var vi alle blevet meget klogere. Ikke bare på Covid-19, men også på os selv og på hinanden og jeg tror også, at vi blev klogere på selve essensen i det at drive god skole.

Vi mærkede på vores egen krop, at uden hinandens nærvær, kan vi ikke fungere ordentligt i vores job, og vi kan ikke løse vores opgave på en tilfredsstillende måde.

Faglighed, fællesskab og nærvær er jo de tre begreber, vi spejler os i, når vi laver skole. I de måneder, hvor vi ikke måtte være sammen hverken med børnene, med jer forældre eller med hinanden, var nærværet og fællesskabet sat næsten ud af kraft. Vi havde stadig en del af fagligheden tilbage, men det viste sig med allerstørste tydelighed, at faglighed uden fællesskab og nærvær ikke tilnærmelsesvis har samme kvalitet som den faglighed, der bæres af fællesskabet og nærværet med andre.

Jeg er stolt af, at vi klarede Corona-udfordringerne i foråret 2020, og at vi klarede dem godt. Det vidner om, at der er stærke og viljefaste kræfter i og omkring denne skole, og det vidner også om, at vi sammen kan klare selv de største udfordringer.

Jeg er taknemmelig for, at vi igen kan få lov at være sammen – også selvom det er lidt bøvlet med alt det vask og sprit og holden afstand, men det vigtigste er, at vi nu igen har mulighed for at drive vores grundtvig-koldske friskole, som den var tænkt.

En kæmpestor tak til medarbejderne for jeres fantastiske indsats for at få tingene til at fungere. Tak fordi I uanset hvilke udfordringer, jeg har budt jer, har været løsningsorienterede og arbejdsomme og har løst opgaverne – uanset hvor uoverskuelige, de måtte have set ud.

En kæmpestor tak til vores dejlige børn, fordi de bare har arbejdet med – også når det var træls.

Tak til jer forældre for, at I har bakket op, været fleksible og har udvist forståelse for, at tingene i en lang periode var meget anderledes og på mange måder ringere, end de plejede.

En særlig tak skal i den forbindelse lyde til vores dygtige bestyrelse, som gennem hele denne lange periode har været medspillere og har bakket op om os ansatte. Det mærker man særligt, når man kommer ud på lidt gyngende grund, som vi har været under nedlukningen og genåbningen af skolen.

Endelig vil jeg også gerne takke vores støtteforening for jeres fortsatte økonomiske bidrag og moralske support. Her senest har jeg hørt i min øresnegl, at I bliver medvirkende årsag til, at vi om forhåbentlig ikke alt for længe får en ny legeplads.

Et nyt skoleår er nu skudt i gang, og mine forhåbninger er, at det bliver et helt skoleår, hvor det igen bliver faglighed, fællesskab og nærvær, som både i tanke og handling vil danne grundlaget for arbejdet her på vores dejlige skole.